

РЕШЕНИЕ

№ 301

гр. Перник, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря Десислава Ст. Дрехарска
като разгледа докладваното от Борислава П. Борисова-Здравкова Гражданско
дело № 20231720105883 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са от Д. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: ***, чрез адв. Б., срещу
„Топлофикация – Перник“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, искове с
правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на
ответника принудително изпълнение на сумата 1808,36 лв. – представляваща главница за
неплатена топлинна енергия за периода 01.12.2008 г. – 30.04.2011 г. вкл., сумата 453,11 лв. –
мораторна лихва за периода от 01.12.2008 г. до 30.04.2011 г. вкл., ведно със законната лихва
върху главницата от 1808,36 лв., считано от датата на подаване на заявлението за издаване
на заповед за изпълнение – 06.12.2012 г., до окончателното изплащане на вземането, както и
сумата 45,23 лв. – държавна такса, и сумата 300,00 лв. – юрисконсултско възнаграждение, за
които суми е издаден изпълнителен лист от 03.01.2013 г. по ч.гр.д. № 8930 по описа за 2012
г. на Районен съд – Перник и образувано изп. д. № 126/2013 г. по описа на ЧСИ С. Д.,
поради погасяване на вземанията по давност.

В исковата молба се излага, че за горепосочените вземания в полза на ответника е
издаден изпълнителен лист на 03.01.2013 г. по ч.гр.д. № 8930 по описа за 2012 г. на Районен
съд – Перник, въз основа на който е образувано изп. д. № 126/2013 г. по описа на ЧСИ С. Д.,
с район на действие Окръжен съд – Перник. Сочи се, че на 24.01.2014 г. съдебният
изпълнител е изпратил ПДИ на длъжника. На 04.06.2015 г. е наложил възбрана върху
недвижим имот, негова собственост. На 27.07.2018 г. ответникът е депозирал молба за
извършване на изпълнителни действия, след което не са предприемани валидни

изпълнителни действия, поради което вземанията са погасени с изтичане на предвидения в закона давностен срок. Моли за уважаване на предявените иски и осъждане на ответника да му заплати сторените разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника, с който прави признание на исковите съобразно чл. 237 ГПК и моли при присъждането на разноски да бъде съобразена разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК, тъй като с поведението си дружеството не е дало повод за завеждане на делото. Признава, че ищецът има задължения към ответното дружество за посочените в исковата молба суми и период, като плащания и изпълнителни действия по изп.д. № 126/2013 г. по описа на ЧСИ С. Д. не са извършвани от 2018 г. В случай, че не бъде приложена разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца.

Съдът, след като прецени доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявени са отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439 ГПК.

С отговора на исковата молба ответникът заявява, че признава исковите и моли за постановяване на решение съгласно чл. 237, ал. 1 ГПК. Съгласно цитираната норма, когато ответникът признае иска по искане на ищеца съдът прекратява съдебното дирене и се произнася с решение съобразно признанието. Следователно искане за постановяване на решение при признание на иска може да направи ищецът, а не ответникът. В случая ищецът не е направил искане за постановяване на решение съобразно направеното признание, поради което съдът следва да постанови решението при преценка на събраните по делото доказателства.

В случая изпълнителният лист е издаден за вземания по влязла в сила заповед за изпълнение, които ищецът твърди, че не дължи принудително поради изтекла погасителна давност след издаване на изпълнителния лист. Тъй като заповедта за изпълнение се връчва на длъжника и ако не бъде депозирано в срок възражение, влиза в сила и всякакви възражения, които длъжникът е могъл да направи до изтичане срока за възражение се преклудират, ищецът може да се позовава само на факти /изтекъл давностен срок/ след влизане в сила на заповедта за изпълнение.

Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Влязлата в сила заповед за изпълнение се ползва със стабилитета на съдебните решения, тъй като фактите и възраженията, които са могли да бъдат направени до влизането ѝ в сила, се преклудират. Резултат на стабилитета на заповедта за изпълнение и преклудиране на възможността да се оспорват посочените факти и обстоятелства, е недопустимостта на последващ процес, основан на факти, несъвместими с материалното право, чието съществуване е установено с влязлата в сила заповед. Влязлата в сила заповед за изпълнение установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Следователно по действащия ГПК изискването на чл. 117, ал. 2 ЗЗД за петгодишен давностен срок на новата давност, която тече от прекъсването на давността, се прилага както когато вземането

е установено с влязло в сила съдебно решение, така и с влязла в сила заповед за изпълнение /в този смисъл Решение № 118 от 07.07.2012 г. по гр. д. № 4063 по описа за 2021 г. на ВКС, постановено по реда на чл. 290 ГПК/. Предвид изложеното, съдът приема, че приложима към процесните вземания е общата петгодишна давност по арг. от чл. 117, ал. 2 ЗЗД.

Съгласно писмо с изх. № 8930/26.02.2024 г. на Служба „Архив“ при Районен съд – Перник ч.гр.д. № 8930/2012 г. на Районен съд – Перник е унищожено и от него се пази само заповедта за изпълнение, поради което съдът приема, че за начало на давностния срок следва да се вземе предвид датата на издаване на изпълнителния лист – 03.01.2013 г., към който момент страните не спорят, че заповедта за изпълнение е влязла в сила.

Безспорно е, което се установява и от представената по делото покана за доброволно изпълнение от 24.01.2014 г., молба от вискателя за налагане на заповед върху сметките на длъжника от 27.07.2014 г. и съобщение за налагане на възбрана върху имот на длъжника от 04.06.2015 г., че въз основа на изпълнителния лист е образувано изпълнително дело № 126/2013 г. по описа на ЧСИ С. Д. срещу длъжника.

Съобразно постановките на ППВС № 3/1980 г., приложимо към момента на образуване на № 126/2013 г. по описа на ЧСИ С. Д., погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането.

С оглед изложеното, съдът приема, че давностният срок, започнал да тече на 03.01.2013 г., е прекъснат с образуването на изпълнително дело № 126/2013 г. по описа на ЧСИ С. Д. и е спрял да тече по време на висиящността му. Въпреки поставените в негова доказателствена тежест факти, ответникът не е ангажирал доказателства да са поискани или извършени изпълнителни действия след налагането на възбраната от 04.06.2015 г. При бездействие на кредитора в продължение на две години, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК настъпва т. нар. „перемпция“, поради което съобразно постановките на ППВС № 3/1980 г. считано от 05.06.2017 г. е започнала да тече нова давност.

Тъй като давностният срок за вземанията не е изтекъл към 13.03.2020 г., същият е спрял да тече до 21.05.2020 г., на основание чл. 3, т. 2 от ЗМДВИПОРНСПП, след което е **продължил да тече**. Следователно към петгодишния срок, който, считано от 05.06.2017 г. следва да се прибави периодът **от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г.** /два месеца, една седмица и един ден/, **през който давността е спряла**. Следователно петгодишният давностен срок е изтекъл на **13.08.2022 г.**

С оглед изложеното, съдът прави извод, че предявените иски са основателни и следва да бъдат уважени.

По разноските:

Ответникът е направил искане за приложение на чл. 78, ал. 2 ГПК относно разноските, поради което следва да бъде извършена преценка дали са налице двете кумулативни предпоставки: ответникът да е признал иска и да не е дал повод за завеждане на делото.

Съгласно Определение № 365/23.09.2022 по ч.гр.д. № 3019/2022 г. на III ГО ВКС,

Определение № 66 от 12.02.2018 г. по ч. гр. д. № 4770/2017 г. на III ГО на ВКС, Определение № 300/20.04.2012 г. по ч. гр. д. № 245/2012 г. на IV ГО на ВКС и Определение № 75/21.04.2017 г. по ч. гр. д. № 1371/2017 г. на I ГО на ВКС правилото на чл. 78, ал. 2 ГПК относно отговорността за разноси се отнася и до случаите на предявен отрицателен установителен иск на длъжника, че не дължи вземането, заради което е образувано изпълнителното дело, тъй като е изтекла погасителната давност. Тогава решението, с което искът е уважен, формира сила на пресъдено нещо върху това, че кредиторът не притежава право на принудително изпълнение за своето вземане срещу длъжника, но задължителната сила на решението не рефлектира върху предпоставките на чл. 78, ал. 2 ГПК. Съгласно тази разпоредба ответникът не дължи разноси, тъй като е признал, че не се дължи принудително изпълнение на вземането, което е погасено по давност, и след изтичане на давността не е предприел никакви действия по принудително изпълнение.

В случая след изтичане на погасителната давност не са предприети действия по принудително събиране на вземанията, поради което съдът приема, че ответникът не е дал повод за завеждане на делото и предвид обстоятелството, че е направил изрично признание на иска, на основание чл. 78, ал. 2 ГПК разностите следва да останат в тежест на ищеца.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което на осн. чл. 78, ал. 2, вр. ал. 8 ГПК и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото съдът определя в минимален размер от 100,00 лв. С оглед изложеното, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата 100,00 лв. – юрисконсултско възнаграждение за производството по делото.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Д. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: ***, **НЕ ДЪЛЖИ** на „Топлофикация Перник“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. Мошино, ТЕЦ „Република“, **принудително изпълнение на сумата 1808,36 лв.** – представляваща главница за неплатена топлинна енергия за периода 01.12.2008 г. – 30.04.2011 г. вкл., **сумата 453,11 лв.** – мораторна лихва за периода от 01.12.2008 г. до 30.04.2011 г. вкл., **ведно със законната лихва** върху главницата от 1808,36 лв., считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 06.12.2012 г., до окончателното изплащане на вземането, както и **сумата 45,23 лв.** – държавна такса, и **сумата 300,00 лв.** – юрисконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист от 03.01.2013 г. по ч.гр.д. № 8930 по описа за 2012 г. на Районен съд – Перник и образувано изп. д. № 126/2013 г. по описа на ЧСИ С. Д., поради погасяване на вземанията по давност.

ОСЪЖДА Д. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на "Топлофикация

Перник“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. Мошино, ТЕЦ „Република“, **сумата 100,00 лв. /сто лева/** - юрисконсултско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 2, вр. ал. 8 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____